

תת"ע 33009/08 - מ.י. ענף תנועה ת"א נגד ירון הירש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2014

תת"ע 33009-08 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' הירש

לפני: כב' השופטת דלית ורד

מאשימה מ.י. ענף תנועה ת"א

נגד

נאשם ירון הירש

החלטה

בפניי בקשה כי אפסול עצמי מלשבת בדיון, על פי הוראת סעיף 77א' לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984.

הבקשה הועלתה במהלך דיון שנערך ביום 6.10.14, בו הייתה אמורה להישמע פרשת ההגנה.

טענת ההגנה היא כי על בית המשפט לפסול עצמו, שכן בהחלטה מיום 3.9.14, נדרש הנאשם להפקיד בקופת בית המשפט סכום של 20,000 כתנאי לקיום חקירה נגדית, וזאת בנסיבות בהן המאשימה לא העלתה דרישה זו, אלא בית המשפט החליט על כך מיוזמתו.

עוד נטען כי אין הצדקה להפקדת הסכום האמור, כאשר לא ידוע מראש מי הם העדים שיוזמנו מטעם התביעה, וזאת בשעה שההגנה לא ביקשה לחקור את עורך התצהיר מטעם יצרן בלוני הכיול, אלא את עורכי התעודות הנלוות לבלוני הכיול.

נטען כי הדרישה להפקדת הסכום האמור, נועדה להצר את צעדיו של הנאשם, ולמנוע ממנו להתגונן כראוי מפני כתב האישום שהוגש כנגדו.

בנוסף, טען בא כוח הנאשם כי בית המשפט קיבל שורה של החלטות חד צדדיות, שאינן מעלות שאלות משפטיות, משום שבית המשפט לא מצא לנכון לנמק החלטות אלה, ואף קבע קביעות עובדתיות שלא על פי חומר הראיות.

באת כוח המאשימה התנגדה לבקשה, וטענה כי ניכר ניסיון מצד ההגנה לגרום להתמשכות ההליכים בתיק זה. כל טענה אפשרית מכל סוג שהוא שהועלתה על ידי ההגנה, זכתה להתייחסות בית המשפט אשר נימק את החלטותיו, ובחלק מהמקרים ציין כי הנימוקים יינתנו במסגרת הכרעת הדיון. באת כוח המאשימה טענה כי הדרישה להפקדת הסכום לא הייתה ביוזמת בית המשפט, אלא בדיון מיום 3.9.14, עתרה המאשימה כי ההגנה תישא בכל ההוצאות הכרוכות בזימון עורך התצהיר מטעם יצרן בלוני הכיול, בציינה כי תצהיר מסוג זה הוגש בעבר בעשרות תיקים, לרבות תיקים בייצוגו של בא כוח הנאשם דן.

1. בפסק דין **עפ"ת (מחוזי- ת"א) 31798-12-10, אליעזר רודיטי נ' מדינת ישראל**, נדונה השאלה האם תעודה שנערכה בבריטניה, בה נרשמת תכולת הגז בבלון הכיול, ניתנת להגשה כראייה באמצעות אנשי המעבדה במשטרת ישראל. בית המשפט המחוזי (כבוד השופט ר. בן יוסף), הגיע למסקנה כי תעודות בלון הכיול הן בגדר "רשומה מוסדית", כמשמעות מונח זה ב- **סעיפים 35 ו-36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971**. עוד הוסיף וקבע כי הדרישה לזימון עד מחו"ל כדי שיעיד על תכולת הגז בבלון הכיול היא בלתי סבירה ובלתי מעשית, ויש לראות בעד כמי ש"נבצר להעידו".

בקשת רשות ערעור על פסק הדין האמור ופסקי דין מחוזיים נוספים שדנו באותה סוגיה, נדחתה על ידי בית המשפט העליון ב- **רע"פ 3981/11 נעם שרביט נ' מדינת ישראל** (להלן- **עניין שרביט**).

בית המשפט העליון קבע כי מצרף הראיות, אלה שהוגשו בשלב הערעור ואלו שהתבררו בערכאות הדיוניות, מלמד כי אין עילה להתערב בתוצאה אליה הגיעו בתי המשפט המחוזיים.

בית המשפט העליון השתית את מסקנתו זו על שלושה נימוקים עיקריים, שיפורטו בקצרה להלן:

א. ראיות שהוגשו מטעם המדינה, אשר כללו, תעודה המאשרת כי היצרן הבריטי של בלוני גז הכיול עומד בתקן איכות בינלאומי, תעודה המאשרת כי המעבדה הבודקת את בלוני הגז המיוצרים על ידי היצרן הבריטי עושה זאת תחת תקן איכות בינלאומי וכן חוות דעת חתומה על ידי המנכ"ל ואחד מבעליו של היצרן, המציינת כי בתהליך הייצור נבדקים הבלונים מדי יום באמצעות מכשור מתאים וכי מתקיימת במפעל מערכת בקרת איכות מתמדת ומחמירה.

ב. כיולו התקין של מכשיר הנשיפה נבדק הן בבדיקה תקופתית והן בבדיקה יומית, וזאת על ידי שני בלוני כיוול שונים. הסיכוי כי תתקיים טעות כיוון ששני בלוני הכיול שוגים שניהם גם יחד, אינו עולה על האפשרות של טעות זניחה אחרת בהפעלת מכשירי מדידה מהסוג הזה.

ג. בעקבות **עפ"ת (מחוזי- י-ם), 25457-04-10, מדינת ישראל נ' עוזרי**, (להלן- **עניין עוזרי**), נקבע כי האפשרות, ולו הזניחה ביותר, לטעות במדידה מחייבת את העלאת רף האכיפה למדידה של 290 מק"ג אלכוהול בליטר אויר, במקום אמת המידה שנקבעה על פי החוק העומדת על 240 מק"ג אלכוהול בליטר אויר.

2. כאמור, בית המשפט העליון הותיר על כנה את הקביעה כי תעודות בלון הכיול הן בגדר "רשומה מוסדית". עם זאת, היות והראיות מטעם המדינה הוגשו במהלך הערעור, בלא שניתנה הזדמנות לחקירה נגדית, הותיר בית המשפט פתח לבחינת הסוגיה בערכאה הדיונית, בציינו כי מטבע הדברים די יהיה בהוכחה חד פעמית, שכן תהליך הייצור הינו אחיד וזהו ביחס לכל בלוני הגז.

בהחלטתי מיום 3.9.14, קבעתי כי אם מבקשת ההגנה לקיים במסגרת תיק זה את הדיון העקרוני וחד פעמי

אליו כיוון בית המשפט העליון בעניין שרביט, ובשים לב לראיות שהוגשו מטעם המדינה באותו ענין כאמור, ובהוצאות הכרוכות בזימון עדים מבריטניה, יהיה עליה להפקיד בקופת בית המשפט סכום של 20,000 שקל, סכום שאין בו בהכרח כדי לשקף את מלוא העלויות העשויות להידרש לצורך כך.

3. בא כוח הנאשם טען כי ההגנה עתרה לחקירת עורכי תעודות בלוני הכיול שהוגשו כראיה בתיק זה, ולא לחקירת עורך התצהיר מטעם יצרן בלוני הכיול.

בדיון שנערך ביום 23.3.14, אכן הצהיר בא כוח הנאשם: "**הסכמתי להסתפק בתצהיר, אך מכיוון שלא מסרו לי אותו, אבקש שכל אחד מעורכי תעודות הבלון יתייצב לחקירה**" (פרוטוקול עמ' 39, שורות 8-9).

בדיון שנערך ביום 3.9.14, הציגה ההגנה עמדה אחרת. ההגנה הצהירה כי היא עומדת על כך שעורך התצהיר יתייצב לחקירה, והוסיפה כי על המאשימה לשאת בהוצאות הכרוכות בכך, היות והתצהיר אינו נושא אישור קונסולרי המאמת את החתימה עליו. המאשימה טענה כי יש להטיל את ההוצאות בכללותן על הנאשם.

באופן מעשי הייתה נדרשת המאשימה לשלם בפועל את העלויות הנדרשות לזימון עדים מחו"ל. במקביל, וכתנאי לקיום ההליך, סברתי כי על הנאשם לבצע הפקדה לקופת בית המשפט. בהחלטתי הובהר במפורש כי אין בדרישה לביצוע ההפקדה כשלעצמה, כדי להכריע מי הוא הגורם שעליו יוטלו ההוצאות בסופו של יום.

4. ההחלטה מיום 3.9.14 היא החלטה דיונית שהתקבלה במסגרת הליך הנדון בפניי. הכלל הוא כי החלטות דיוניות, כשלעצמן, אינן מקימות עילת פסלות, גם כאשר מדובר ברצף של החלטות דיוניות. נכונותן של ההחלטות דיוניות אינה עומדת לדיון במסגרת דיני הפסלות, והדרך להשיג על החלטות אלה אינה באמצעות הגשת בקשה לפסילת שופט, אלא על ידי הגשת ערעור לפי סדרי הדין הרגילים הנהוגים בפלילים. ראה, ע"פ 6174/14 סימון פרידמן נ' מדינת ישראל, יגאל מרזל, דיני פסלות שופט (2006), עמ' 175-177.

5. לפי הוראת סעיף 146 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, יש לטעון טענת פסלות לפני כל טענה אחרת. עם זאת, בתחילת הדיון שנערך ביום 6.10.14, לא עורר בא כוח הנאשם את טענת הפסלות, אלא העלה שורה ארוכה של בקשות, אשר לא מצאתי כי הן מבוססות או מוצדקות בנסיבות העניין.

א. בא כוח הנאשם טען כי בהחלטה מיום 3.9.14, הסתמכתי על חוות דעת שהוגשה לבית המשפט העליון בעניין שרביט. ולפיכך עתר כי המאשימה תמציא לו העתק מחוות הדעת האמורה.

בא כוח הנאשם הוסיף וציין כי פנה לבית המשפט העליון בבקשה לקבל העתק מחוות הדעת, ואף הגיש תלונה למבקר המדינה בהתייחס לפנייתו האמורה.

יובהר כי בהחלטתי לא הסתמכתי על חוות דעת כלשהי, אלא על פסק הדין שניתן בעניין שרביט.

ב. בא כוח הנאשם עתר כי התובעת המשטרית, עו"ד ליהי אלדר, תוזמן לחקירה נגדית, וזאת בהתייחס לתגובה שהגישה ביום 27.1.14, לבקשתה של ההגנה לגילוי חומר חקירה.

ג. בא כוח הנאשם עתר כי טכנאי מעבדת מכשור ואכיפה, אשר מסר את עדותו ביום 23.3.14, יוזמן שוב לחקירה נגדית. לטענתו, חקירתו החוזרת של הטכנאי נדרשת עקב גילוי עובדות חדשות ומהותיות, שאת תוכן אין הוא יכול לחשוף.

ד. בנוסף, טען בא כוח הנאשם כי אין להשיב לאשמה. כידוע, הכלל הוא כי די בכך שהמאשימה הציגה ראיות דלות ובסיסיות, שמשקלן אינו רלוונטי בשלב הדיוני הנוכחי, על מנת שהנאשם יחויב להשיב לאשמה. (ראה, **סדר הדין הפלילי, יעקב קדמי, מהדורה מעודכנת - תשס"ט (2009)** חלק שני, עמ' 1444-1448).

בא כוח הנאשם כלל לא התייחס לראיות שהגישה המאשימה במסגרת תיק זה, אלא העלה שורה של טענות עובדתיות, ללא כל תשתית ראייתית שהיא.

חלק מהטענות כבר הוכרעו בפסיקה. כך למשל, הטענה כי נפל פגם באישור שניתן על ידי שר התחבורה למכשיר הינשוף (Alcotest 7110 Type MK III IL).
התחבורה למכשיר הינשוף (Alcotest 7110 Type MK III IL).

בעניין עוזרי נדחה טענה זו, ונאמר כי: **"לא ראינו לשעות לטענה הכללית בערעור, ולפיה הליכי אישור מכשיר הינשוף לשימוש בישראל לא נעשו כדין, ולא מצאנו עילה להתערב במסקנת בית משפט קמא בנדון, על יסוד נימוקיה ודברינו לעיל."**

טענות אחרות הופנו כנגד השינויים שביצעה המשטרה במכשיר הינשוף בעקבות ענין עוזרי. פסק הדין בעניין עוזרי ניתן בשנת 2010, ואילו האירוע הנוכחי התרחש בשנת 2008, כך שכל הטענות שהועלו בעניין זה אינן רלוונטיות לאירוע הנוכחי.

6. אין בדחיית בקשותיו של בא כוח הנאשם כדי להעיד כי קם חשש ממשי למשוא פנים, ולבסס עילת פסלות. ב- **ע"פ 4176/14 איתן כוכבי נ' מדינת ישראל**, פסק כבוד הנשיא, השופט א. גרוניס, כלהלן: **"בעל דין אינו רשאי להניח כי כל שהוא טוען יהיה מקובל על בית המשפט, וכי משמעה של דחיית טענותיו היא פסלותו של בית המשפט. מתן אפשרות לפסול שופט בשל החלטותיו לגופו של ההליך עשויה לייצר אצלו מורא מפני העלאתן של טענות פסלות, כך שבית המשפט לא יפסוק על פי המתחייב מהדין ומניהולו התקין של המשפט."**

7. כתב האישום ייחס לנאשם נהיגה בשכרות, משנמדד בגופו אלכוהול בריכוז של 300 מק"ג בליטר אויר. נוכח העובדה שריכוז האלכוהול שנמדד לא היה גבוה, והעובדה שנוהלו הליכים משפטיים בשתי ערכאות במושב תלתא (עניין עוזרי), בנוגע לתקינות מכשיר "הינשוף" ורף האכיפה הראוי, הסכמתי לבקשת

ההגנה לדחיית דיוני ההקראה. יוזכר כי בית משפט לתעבורה שדן בעניין עוזרי העמיד את רף האכיפה על 400 מק"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף, וקביעה זו בוטלה על ידי בית המשפט המחוזי באוקטובר 2010.

במועד שנקבע לשמיעת הראיות בדצמבר 2011, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, על פיו תוקן כתב האישום לעבירה קלה יותר של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

הנאשם הגיש בקשה לחזור בו מהודאתו ולבטל את פסק הדין בטענה כי לא נתן את הסכמתו להסדר הטיעון. חרף העובדה שבא כוחו הקודם של הנאשם הכחיש טענה זו בהודעה שהגיש לבית המשפט, הוריתי על ביטול פסק הדין, וקבעתי את התיק שוב לשמיעת הראיות.

אני סבורה כי יש בהחלטותיי שלעיל כדי להצביע כי ניתן משקל לזכויות הנאשם.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, כ"ה חשוון תשע"ה, 18 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.